

L' HOME.

II.

Lo front.

continuació de lo cabell, confrontant son extrem superior ab lo mateix, l' inferior ab las sellas y ab lo arrel del nas, los costats part ab los cabells, part ab las sellas, se trova una superficie, llisa en uns, arrugada en altres, de exterior convexo, anomenada *front*.

Nova caixa de Pandora, tanca en son fons munió de mals y un sens fi de bens que, en lluita eterna, per la incompatibilitat y aversió natural que entre uns y altres regna, torturan al monarca absolut d' aquella cavitat, lo pensament..

Lo pensament! Gegantesca imatge, tan gran com modesta, no s' desdenya de tenir un pobre front per jals! Ell, que enlaintse per los espays, parteix ràpit las regions etèreas; mira cara á cara al sol, lo deixa enrera, y contempla, sens orgull, com vá disminuhint son volum prenent paulatinament atómicas formas, cada instant mes infinitissimament petites!.....

Lo pensament!..... Lo pensament no reconeix mes senyor ni duenyo que l' infinit. Per ell debém respectar á son modest hoste, lo front.

Es innegable que l' pensament podia, á son arbitre, escullir en lo cos humá un altre assiento mes ample y despejat.

Per exemple: de un home gras, lo ventre, d' un jeperut, la esquena.

Perqué no ho feu?..... Es un misteri.

No'ns correspon á nosaltres divagar sobre aquets punt. Respectém lo que no está á nostre alcans.

Així s' compren la importancia que al front se concedeix.

Basats en l' adagi «per la mostra se coneix lo panyo», graduém lo mérit de una persona per la espayositat d' aquella privilegiada part. Lo que en aixó hi hagi de cert es exposat assegurarho; la experiencia desmenteix freqüentment aquest principi.

Podré, donchs, assegurar la contraria? Tampoch. Nosaltres busquem un temperament d' equitat; mes propiament dit, transigim, y no doném cega fé á una ni á altre hipòtesis.

Lo pensament mes rich, gran y abundós, pot ben viurer, per sas condicions essencialment essencials, no sols dintre l' front mes raquílich, sino que, si possible fós que la materia pensés, dintre la mes microscópica llavor.

Saludém, donchs, y admirém á la privilegiada mansió, al hoste mimat del colós entre ls colosos.

Afortunadament pels bons y desgraciadament pels dolents, la paret exterior del front es prima y transparent. Los bons aixecan lo front seré. Los dolents, abaixan lo cap al pes de la vergonya y al temor de descobrir lo negre fons de ls seus pensaments, á no ser que, com ab freqüencia suchseheix, tinguan la corassa de ben trempat acer anomenada cinisme, ab que escudan la débil cobertura.

Qui sab si Deu disposá d' aytal manera l' front, prevehent que seria l' escullit jals del pensament?

Així y tot, precis es confessar que l' home dolent ha lograt fer il-lusoria dita prevenció.

Hem comparat lo front á la caixa de Pandora. Efectivament d' ella escapen un sens fi de mals. Cada pena obra una esquerda que s' disfressa ab lo calificatiu d' arruga.

Lo pes dels anys esbota en esquerdas lo front, gravant en ell una vritat que procura amagar la fragilitat vanitosa de las donas. Allí no hi valen remendos ni cosmétichs.

Tothom preten llegir en los fronts los secrets de sos respectius propietaris.

En lo front del marit enganyat la malícia hi s'oposa certas proeminencias que s' desenvolupen en la part superior, una á cada costat, á la que atribueix certa semblansa ab las armas defensivas de certs cuadrúpedos víctimas de la incivil civilisació dels amants de la lluyta del home ab la fera.

Compadim de tot cor á aquells homes que, segons una gráfica expressió metafórica, creixen extempordneament. Y ls compadim doblement porque, com si no fos suficient creu la que portan, carregan ab la que la Societat posa sobre sas espatllas, senyalant, ab lo dit, son front ignocent; y ribent, ab sardónica burla, los insulta.

Pero no es d' aquest lloch, lo tema en que ns ficabam. Un altre dia, si á Deu plau, pensém sortir á la defensa (armats ab las armas de la bona fé y la compasió) de la respectable classe d' homes que ns ocupa incidentalment.

Y aquí donem fi á aquest article, no per falta de tela que retallar que, si val á dirho, n' hi ha molta, si no porque vá prenent dimensions algo alarmants, perjudicials al setmanari y al pobre lector que te la paciència de perdre temps, imaginant trobarhi alguna cosa, en la llegida d' aquestas apuntacions.

En gracia al lector ho fem, mes no fuim aprofitar las columnas dels Jochs Florals un altre dia, y perdonin la debilitat, pera continuar la tasca ab tanta impremeditació empresa.

MIGUEL M. PALÀ.

Lo plany de l' Orfaneta.

Vestida d' un sentit dol
Canta la pobre Orfaneta:
—Jo soch la ténere flòreta
Lliurada de 'ls raijís del sol;
Jo ne visch trista y plorosa.
Com la rosa
Que entre mitj de 'ls esbarzès
Ne suspira comprimida
y ferida,
Hont sofreix, sens may dir res l....—
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—Sense pare, y dolsa mare,
Sense germans y parents,
Vaix passant los sufriments
Que no volen parà encare:
Jo no visch; sols la tristesa
Me té presa
Negant mas gallas lo plor.
No tinch ningú, jo sofreixo
y pateixo,
Perqué també sento... amor! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—Soch senzilla; ¡mon estimo
Y s' oblida ¡mon de mi,
Ignorant que á dintre aquí
Lo meu pit, sempre hi té un mimo!
Soch un arbre sense arrels
Que les gels
Ab rigor lo van matant...
Y no 'm queixo! Sols sospiro
Quan ne miro
Que de mi, no parlarán! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—Tots los sers ténen la ditxa
De que algú 'ls cuydi ab afany,
Jo no tinch qui de mi 's plany...
¡Quan inmensa es ma desdita!
No recordo, per delícia,
Cap carícia,
Ni qui lo meu brés groinxaba...!
Penso á voltas, y 'm sab greu,
Que fins deu
Al naixer, m' abandonaba! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—No tinch casa, ni cobert;
Es la terra mon palau,
Mon abrich, es lo cel blau,
Ma esperansa, es un desert!
No tinch res, sols es ma herencia
La indigencia:
Soch un ser que nit y dia
Ne camina sens parar...
Sols plorar
Se resta avuy l' ayma mia! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—Encare que áymi, no puch
¡Ay de mi! venre 'm aymada!
Soch una nou enfonsada
Pel pes del torment que duch
Quinse hiverns que 'n duch la creu
Que no 's veu,
Caminant vers lo calvari
Y no trobo en ma fadiga
La ma amiga
Hont ne puga descansarhi! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—Just allí hont lo sol s' apaga
Jo me paro á descansar,
Y ne torno á caminar
Cuan la nit també s' amaga,
Y aixís sempre, y ab gran pena
La cadena
Fabricant vaitx per moments,
Y quan plora alguna estona
Veitj soch dona

Que comprén los sentiments! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

—Pero en mitj de ma tristesa
També tinch ma distracció,
Puig tot quant ne miro jó
Está p' d' inmens grandesa.
Tinch companys, puig 'ls aucells
Sempre bells
Ab lo llenguatge del cor
Així 'm parlan: —Tots nosaltres
Y molts d' altres
Ne compadim ta disort! —
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

Y 'ls contesto carinyosa:
—Aucellets; no tinch ventura!
Y ells me dibuen: —Tu n' est pura,
Tens l' herencia mes ditxosa;
Alsa lo front ab anhel:
¿Veus lo cel?
—Si que l' oviro! —No ploris,
Puig que allí entre mitj dels àngels
Y 'ls arcàngels
Tents un puestó per quan mórís!
¡Ay pobreta!
Compassió per l' Orfaneta!

VICENS BARUTA Y VALLS.

En Vilanova y Geltrú.

Está próxim á constituirse un Ateneo que tindrà per objecte lo cultiu de las ciencias, las lletres y las arts: están ja aprobadas las bases y reglament per lo Excm. Senyor Gobernador Civil; conta ab un crescut número de socis que están disposats á sostenir-lo un cop estigui constituit.

Sabém que lo iniciador de dit Ateneo es lo senyor don Francisco Bonet y Espasa, reputat mestre de primera ensenyansa, en dita vila. L' hi doném cordialment l' enhorabona, y á un temps l' hi demaném que en ay tal societat h haigi al menys una secció que 's cuidi d' estudiar y protegir nostra llengua catalana.

***

Lo estreno del drama catalá «Lo full de paper» de don Pere Anton Torres tindrà lloch en lo teatre del Tivoli de Vilanova.

Basta ser obra del autor de «La clau de casa» y basta ser desempenyat per tant reputats actors com los senyors Totau, Soler, Goula, Pinós, Valls y altres ademés de las senyoras Mena, Avella y Soler, per assegurar que 'l públich l' aplaudirà ab gust.

Avuy Dissapte comensa á funcionar tant ben triada companyia en la citada vila de Vilanova y Geltrú á qui donem la mes cordial enhorabona per tant gran adquisició

Ay!

Ay! que lo cor á trossos me fas, nina,
no dantme 'l si qu' espero ab tan anhel
¡ay! vina, vina ab mi prop la riera,
y parlam sens recels
Venrás com los aucells prest nos rodejan
y escoltan l' armonia de ta veu...
assentat; estem sols, ¿perqué així 't migras?
—Ay! fuig que 'l pare ve!

SIMON ALSINA Y CLÓS.

Filosofia dosimétrica Mosquitera.

Després de los «aguijonazos» ¡ay! «picadas» no saben ja en que passar lo temps diu «El Mosquito».

«Los catalanistas observan con gusto el color VERDE del nuevo salon de casa Esteve!».

¿Que te que veuré 'ls catalanistas ab lo color VERT?...
Se veu que al «Mosquito» no mes l' hi agrada lo color de PALLA, está clar com que ja l' hi donan FIL Y VERT....

Lo cant de la Marsellesa.

Ab aquest titol, definitivament dimecres, se estrenará en lo teatre dels jardins del Tivoli, la nova sarssneta d' espectáculo, que com sáben han escrit nostres amichs En Capmany y Molas. Habem vist lo ensaig general y nos mereix tota la confiança de que será ben rebuda per lo públich, per dos cosas: la una perque no te rés de política, y l' altre perque la música, qu' es deguda al mestre senyor Manent, es molt agradable, sobre tot en un curtet coro general de «armers». Nos adelantém á felicitar als autors.

A mon desengany.

I.
Ditxos l' infant que naix
y al punt logra morir,
amarch es entrà al mon
com dols es lo sortir.

II.
La vida no es pas somni,
vritat son los torments:
lo somni si qu' es vida
quan se somnian plers.

III.
Que un bés me des m' aymia
fora mon goig cumplir,
mes, sols una pedreta
fa á l' aygua enterbolir.

JOSEPH VERDÚ.

A una coqueta.

IV.
Enllassada ab ta negra cabellera,
plorantne perlas, una flor ne dús;
demá ¡pobreta! ja estará marcida
— Així es la vida dels amors en tu.

F. X. GODO.

Euterpe.

La cantata «Catalunya» premiada en lo «Certámen-Clavé» y estrenada per la societat coral «Euterpe» lo mati del Còrpus, fou molt aplaudida: al cridar los autors sortí 'l de la música, lo senyor Claudi Martínez, y á prech de la concurrencia la repetiren, fent sortir llavors al autor de la lletra lo senyor Roca y Roca que avans no hi era encare.

—Doném la enhorabona als llorejats autors y á la societat.

Barcino.

Demá Diumenge, á las set, del mati, comensan los concerts que dona la reputada societat coral «Barcino» en lo teatre del Bon Retiro.

Ademés del coro de la societat n' hi pendrà part un' altre formant un conjunt de mes de setanta individuos los que cantaràn varias pessas, entre ellas «La donzella de la costa» y la nova fantasia «Lo brot de romaní».

Ademés regalarán, com de costum, «L' Eco de Barcino» als concurrents, que no duptém serán molts.

Llibres nous.

Lo jove escriptor En Joseph Garriga y Lloró está á punt de publicar un tomet de poesias ab lo titol «Explay».

Habem tingut ocasió de veurer 'n algunas que creyém reputarán al autor.

També lo aplaudit autor dramátich En Salvador Cort ha acabat de escriure una pessa en un acte titulada «Sort qui l' há» que segons noticias deu estrenarse en lo «Bon Retiro».

Ademés lo conegut autor senyor Artau, ha escrit també una pessa en un acte nomenada «Ella, éll y l' altre».

Comforme 's veu ab lo titol no mes hi entra una dona y dos homes.

Bon Retiro.

Avuy dissapte, aquest teatre obra las portas assegurantli ja una bona entrada la adquisició de la simpática y sempre aplaudida senyoreta Cazurro, ademés dels reputats actors que ja hi funcionaban antany, com son los senyors Fontova, Fuentes, Bertran, Perelló, Ribas, Alentorn y altres, que en companyia de la ventajosa actris la senyora Echenique, forman una completa companyia catalana.

Hi ha que afegir ademés que las condicions del teatre han millorat en gran escala y que 's proposan dar al públich escollidas y variadas funcions, entre ellas «La ventafochs» y «La dona d' aygua», rondallas catalanas populars.

LO NIU GUERRERO.

A prech de alguns y á fi de donar mes temps als que óptan á premis se prorroga la admissió de composicions fins á las 12 de la nit del Diumenge pròxim.

Los senyors Mantenedors y adjunts, des lo dia 9 poden passar de 12 á 2 ó de 6 á 8 en lo carrer del Aray n.º 3. horiga á recullir las targetas de invitació per lo dia de la distribució de premis que tindrà lloch en lo teatre del Circo, á las 10 del mati del Diumenge dia 17 del actual, qual teatre ha tingut la galanteria de oferirnos gratuïtament lo mateix empresari senyor Font.

***

Composicions rebudes en secretaría de lo Niu guerrero, desde lo dia 20 al 31 de Maig del present.

—N.º 1. La nina ploramera; ploreu ploreu ninetas que, burro está malalt. (Lafontaine)—2, Lo meu mestre; lema: Quant los budells ronan etc.—3, Panxa, fideus y arrós; si fá ó no fá....—4, To abandon oneself to chance; audito lle.—5, La Rambla de Sant Joseph; ecco il problema.—6 Epigramas ó epigramas; trieu y remaneo.—7, Cant per la flor natural; lema, Qui corra rep y qui s'atura paga. (Un pobre home).—8, ¿Que diu? lema Estos fabios ay dolor etc.—9, A una de las meas amigas; Crème á mil....—10, Al revés d'els altres; no se que fer....—11, Adan y Eva; per una flaqueza d'ells etc.—12, Engunias de Lo Mestre Pinyols, cantadas per ell mateix; cansó.—13, Epigramas; no sé quin lema.—14, La Rambla de las Flors; qui pogués com tú, haber vist tot lo que per tú ha passat.—15, Lo amor d'un Guerrero; rondalla.—16, Lo general del Born, lema: que viva, que viva el general.—17, A la Rambla de las flors introducció.—18, Lo jardiner.—19, Poema épich.—20, La font del gat.—21, A la font del gat: caminito de la fuente (Clavé).—22 En Magí de Mahó; á voltas los boigs fan villas.—23, A un malalt Guerrero! lema; tot per la voluntat!—24, Lo vi del Priorat; Que bégui.—25, Lo castell feudal; era un guerrero molt sandunguero!—26, Lo Mestre Titas, A. B. C. D.—27, De sabatè á General; roda el mon y torna al Born.—28, Cuants mes serém.... feu rotlo.—29, Lo millor vi; detestaba al ayguadé.—30, Un secret á veus; tothom ho sabia....—31, Un gandul; no tenta prou horas.—32, La plengia d'una dona; Era muda etc.—33, Cantis y botas; boter fes milló botas.—34, La mà de Roger.—35, La noya pentinadora; á cada escala.—36, Lo ruch del Hostal; fes via.

Lo que 's fa públich pera satisfacció dels interessats. = Barcelona 2 de Juny de 1877. = Lo Secretari,

J. O. MOLGOSA Y VALLS.

¡Quin susto!

Una nit fosca y plujosa
que feya un fret que glassaba,
tot embossat caminaba
un jove fill de Tortosa.
Mes al tombà un cantó
va veure un bulto parat,
se quedà quiet y gelat
per lo fret y per la pó.
¿Si será algun lladregot?
(ell tot sol se preguntaba),
y al veure que s'acostaba
vol foixir, ¡mes ay! no pot!
Com qu' es creu qu' el vá á robá
(¡hi diu ab veu desfollida),
no atentéu contra ma vida
teniu la bossa GERMÁ!
Si ni há poch veniu á casa
qu' els que hi há per vos serán!
y ab la llum qu' els llampechs fan
veu qu' el bulto n' era, ¡UN ASE!

SALVADOR CORT.

Gorrista.

¿Coneixes en Ciril-lo?

—Sí, vols di 'l gorrista, eh?

—Crech que viu molt bé.

—Y fuig, si 'aviu de gorras».

Bassons.

Hi havia dos jermans bassons que se semblaban tant, que si donaban una garrotada 'l un, l'altre també s' en sentia

Una mare.

En presencia de 'ls dispesés y senyalant lo ví en fresch:

—Noy, que no mudas l' aigua?

—¿Quina, mare; la de 'l porró ó la de la galleda?

Bons tractes.

—Y donchs Peret, que no 't casas?

—No, noy, no....

—¿Perque? Que potser 't fá por la créu?

—¡Cá! La créu array? ¡¡La dona!!!

—¿Vols fé una cosa?

—Espicat.

—Casat, y despres de casat, tú 't quedas ab la créu y yó 'm quedaré ab la dona.

¡Que animal!

Un pagés mes vermell que la mangre corria ensopagant ab tothom á darrera d' un senyor.

—¡Home! l' hi digué un company s'en deturantlo, cridal pe 'l seu nom....?

—¡Si! ves que 'n treuré de cridarlo si encor no 'm há vist? replicá 'l pagés tornantse á posar á correr.

Economías.

—Quan estiguis, deixa 'l misto encés aquí sobre; deya un á un altre qu' encenia un cigarro.

—¿Perque? l' hi preguntá

—Per encendre quan tingui ganas de fumar.

Pare y fill.

—Noy, sabs que fent tant temps que vas á estudi, es molt estrany que no sápigues d' escriure encare?

—¡Ah! Com que 'l Senyor Mestre no mes me fá lleigir....?

—¡Cá! no es pas aixó 'l que jó vull, mira, ya pots dir al mestre demá mateix, que no vuy que 'n sápigues de lleigir, mes m' estimo que sápigues d' escriure.

Tramvia.

—¿Quant vál d' aquí á Gracia? preguntá un foraster á un empleat de 'l Tramvia.

—¿A dintre?

—¿Home, per supuesto? Si volgués anar á fora ya no 'l hi preguntaría.

F. CLARASSÓ.

Pensaments.

I.

Los celos son com la hidrofobia que per mes que 's dissimuli, sa baba sempre envenena.

II.

Diuen que l' ocasió la pintan calva; donchs los homes calvos deuen ser «d' ocasió».

III.

Si es cert que las tortugas van enrera, deuen neixer al acte de morir y morir al acte de neixer.

IV.

Molts diuen que 'l dormir es descansar y jo pregunto: ¿Si quan descensem «dormim» com podem saberho?

V.

Lo cor del home es com l' objecte de la fotografia: Lo primera impresió.

JOSEPH CARCASSÓ.

Modas per las senyoras.

Ser jove y ben boniqueta,
bona esposa essent casada,
ser, si es mare, ben honrada,
y digne en tot si es viudeta.

Vestí ab molta senzillés,
llegit aquestos «Jochs Florals»
no dir mal dels llors y Oíals
ni tení gens d' altívés.

Com flor del camp ser senzilla
respirantne pau y amor,
y aixis tindrà lo valor
que en la modestia sols brilla.
De la amiga capritxosa
fugir, que sols causa intrigas
y sobre tot ser amigas
de

JOSEPH ORIOL MOLGOSA.

La millor noblesa.

(Al llegidor).

Si com jo n' ets fill del poble
y 'l desitj de serne noble
te fa estar trist algun jorn.

Pensa que pots molt ben serbo
y que ab tu sols, está 'l ferho
sent tot goig al teu entorn.

Que á pesar de la pobresa
y sens títols de noblesa,
com los nobles, ho pots sé.

Ab trevall é intel·ligencia,
ab virtud, bondat, prudencia,
y ab la práctica del bé.

J. VILA Y GASPÀR.

Teatres.

Ja tots mudan d' hostal, es dir no ells, los actors, la senyora Soler (D.ª Rosalia) y los senyors Goula, Soler (don Aciscle), Valls, Pinós y altres van al teatre dels Jardins del Tivoli de Vilanova y Geltrú; la reputada senyora Soler (D.ª Francisca) y 'l celebrat actor senyor Parrenyo valen descansar tota la temporada d' estiu, sens dupte pera sorprendre mes en lo futur hivern alcansant com sempre grans y merescuts aplausos.

La companyia del teatre Espanyol pot ser passarà al Circo, segons noticias. La que treballaba al Prado pot ser funcionarà en los Camps Eliseos y aixis tots van «con la música á otra parte».

Al Principal.

Com que una entrada en aquest teatre val quatre rals hasta en los dias de treball, per aixó es que s' ompla de un públich que permet la representació de la atrevida sarsuela «La Marsellesa».

Romea.

Al parlar de aquest teatre molts al llegir «La Bomba» ja saben que hi han de trobar una crítica, aixis com al llegir «La Gaceta de Barcelona» ja saben que hi trovarán un elogi, ó tot lo mes la crítica disfrassada.

Nosaltres, donchs, sense ser tan enemichs com «la Bomba» y tan amichs com «La Gaceta» volém que al llegir los «Jochs Florals» no sápigam si hi trovarán un elogi ó una crítica.

A tal extrem, donchs, de imparcialitat dirém que durant l' estreno de «L' hostal de la Ferigola», del senyor Soler (Pitarra), aplaudian uns en lo primer acte, que se sentiren lo crit de jalabarderos! per uns que xiulavan.

La obra no obstant fou xiulada y aplaudida perquè te trossos dignes de aplaudir y trossos dignes de xiular, pero nosaltres estém en que ni 'ls que xiulavan ni 'ls que aplaudian tenian rahó.

Los que aplaudian demostravan massa ser amichs del senyor Soler aixis com los que xiulavan demostraban massa serne enemichs, perque en lo primer acte de una comedia de tres ó mes actes no 's veu encare si será bona ó dolenta en conjunt.

Contém, no obstant, que á horas d' are lo senyor Soler ja l' ha arreglada per donar altres representacions; despres, donchs, de tornarla á veure ne farém la revista apart, ab tota imparcialitat, perque sentim, pero molt, que en lo teatre ja tothom aplaudeixi ó xiuli no segons quinas OBRAS, sino segons quins AUTORS.

Teatre Quevedo.

De la ment de D. Ricardo Sanchez actor cómich del teatre Romea, n' ha sortit la brillant idea de cambiar lo nom de aquest teatre dientse «Teatre Padró» en lloch de «Teatre Quevedo», advertint que s' ha format una bona companyia de vers que sens dupte cridarà una bona companyia de públich.

Prado.

En aquest teatre per are no hi ha ningú perque no donaba, en prova que ha causat grans perjudicis á un empresari que ha hagut de causar perjudici á algun actor; no obstant, diuen que ja ho abonarán PEL JENÉ.

Al Espanyol.

A benefici dels senyors Panadés y Riba estrenaren, en la nit del dimecres, lo drama de donya Antonia Pagés, titolat «El Martirio de un Padre». L'autora fou cridada á la escena, mes en lo segon acte que en lo tercer y mes en lo primer que en lo segon, puig l'únich defecte del drama, es que, al revés de molts, lo primer acte es millor que 'l segon y 'l segon millor que 'l tercer.

Los senyors Verdet y Solá se distingiren bastant, sobre tot lo senyor Verdet que no feya un paper dels de son caracter y 'n tregué moltíssim partit.

Aproposit del senyor Verdet; demá diumenge, al vespre fa son benefici en lo «Jardí Aslátiach» del Poble Sec, ab «La lluna de Valencia» y «Los dos inseparables», además «Los Amichs de la aurora» cantarán «La nena Ampurdanesa» y «La barcarola» y se LLEGIRAN POESIAS dels senyors Alsina, Arlau, Baruta, Busquets, Carcassó, Clarassó, Cort, Gestus y Palá.

Comparació.

Una nena divertida
va dir un dia parlant
—Los toros m' agradan tant
que casi passa de mida—
Y fent la comparació
d'ella y lo seu Teodoro
diu, casats, éll será 'l toro.
La «corrida» seré jo.

GESTUS.

Inglesos Espanyols.

Un espanyol va deixar
á un ingles cert picotí
y are no se per quin fi
aquest no l'hi vol tornar.
Y no mes per est fet sol
va esclamar la gent en pes,
que perque es deutor l'ingles
també es «ingles» l'espanyol.

F. X. TOLDRA.

Lo pianista.

Lo pianista Abelino
que es pesat y aixó qu' es nano.
parlant un dia, al Cassino
esplicaba qu' ell, ab tino
sabia tocá 'l piano.
Y En Mariano del café
que es home bastant graciós
l'hi va dir, ja estantne plé:
—Per provar lo de vosté,
fa 'l favor de «tocá 'l dos».

J. CAMPANÁ.

Paper de estat.

Tot mirantse lo papé
de casament, un casat,
estaba tot capiccat:
—¿Que tens hoy?—Un l'hi digné
—Que me 'n canso, respongué
Tinch massa «paper de estat».

J. M. PARCET.

Versos del n.º 2 de «La bandera».

Tu dolsa aymia ara ja saps
que mon cor per tu ne fa trip-trap.

R. F. (Serenata).

En cert lloch hi havia un gat.
Que en tot era molt estrany
que hi era pot ser feya un any

Molts homes hi ha en lo mon
qu' esgarrapan com lo gat
pero ¡aixó si! es amistat
amichs de cor diuben que son.

J. J. y A. (Paula).

Pintors.

Per l' amor de Deu pintors apreneu de gramática perque
hi ha uns lletreros que no poden «anar» ni en purga.

Pero, are hi penso, y si haben de fe un lletrero en «cata-
tà, abont troven la gramática catalana?

— Per l' amor de Deu, senyors Mestres en gay saber,
que la culpa es vostra!

Literatura de carreró.

Al entrar en lo carrer de la Riera Alta:

PLACHADORA.

No gastant N l' hi deu faltá 'l Nort.

—No se perque 'm sembla que ha de ser xata.

En lo carrer de Santa Ana, frente la esglesia, hi ha unas
lletras dauradas molt ben fetas y diuhen:

CHOCOLATE OMEOPÁTICO.

Aquest xocolatè Homeopàtic deu ignorar aquell refrá
que diu «Al devant LAS ATXAS».

En la correspondencia del setmanari «La bandera» diu-
hen á un de sos col·laboradors.

Ahon an anat aprendre de gramática?

Ja que hasta al ferli la pregunta la H del devant la posan,
darrera com si fos un suspir.

Jo 'ls hi respondria:—«La bandera» me 'n ha ensenyat.

—Lo mal se fum del ungüent.

En lo carrer de las Carretas també hi ha una casa que te-
nen safretjos públichs pero lo qu' es pel lletrero ningú ho
sabria: diu aixis:

LAVA

DE

ROS

Jo 'm creya que no fos algun nou establiment de 'l Ros.

(Seguirá).

Jo.

Al TOT del Bon de San Pere

Dos-PRIMA estaba l' Aleix

un' orga que n' hi ha un feix,

y encare s' dava POSTRERA.

Per burlarsen va di En Clós

—Aquet PRIMA res no val

toquen l' HU-PRIMA ab bon DOS

sino gireu de TOTAL.

CHARRIERA.

—¿Que estima lo trovadó?

¿qué agrada á las coquetas?

¿qué don' llorens al poetes?

¿qué alimenta una cansó?

¿Y parlant de poesia

quin metro es lo mes bonich?

—Vaja prou are romia

¡si ja casi be t' ho dich!

PERE ALSINA Y COMBAS.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán diumenge próxim si no l' han endevinat.

Nom de la flor natural

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

U-NI-VERS.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla BRESSOL.

MEMORIA DEL SENYOR SECRETARI

dels «Jochs Florals».

Cinquanta nou son los treballs rebuts en secretaria fins á las
12 del mitj dia del Dimecres, resultant lo següent

JUDICI DEL CONSISTORI.

PREMIS ORDINARIS.

Premi de prosa:—Lo nas.—Accésit:—Tipos (La criada).
Menció:—Pensaments, y Lo primer llibre.

Premi de vers:—La farsa.—Accésit 1:—A una flor.—
Accésit 2:—A una nena Ampurdanesa.—Menció:—Dolora.

—Las balansas.—Sonet.—Queixas al vent.—A una nina, y
La nineta de S. Pol.

Premi d' humor:—Roda 'l mon y torna al Born.—Accésit:
—Sabis.—Accésit 2:—Quin susto.—Menció:—Lo ball.

Qui 's casa?—Los Manobras de la bandera.—Ruchs, y Lo
trevall.

PREMIS EXTRAORDINARIS.

Premi de fábulas:—Lo progrés.—Accésit:—L' home y l'
ayre.—Menció:—La aranya y la mosca.

Premi de Cançons:—A una raspa (1).—Accésit:—A Paule-
ta.—Menció:—A la Bandera, y A la xata.

Premi de Comparés y comares:—Lo geperut.—Accésit:
—Lo cotxe dels morts.—Menció:—Un tonto.—No es vritat?

—Sense paga.—Si fos mal pensat.—Ja estich cremat, y La
mantellina.

Premi de Xaradas:—Ma primera es nota... etc.—Accésit:
—Vaig trobá á la prima tres... etc.—Menció:—En hu dos

tersa es dos hu... etc.—Ma primera y ma segona es paraula
afirmativa, etc.—Ven taller á un meu company, etc.

Premi de Endevinallas:—Respon qu' es parlar... etc.—
Accésit:—Figurat que á lo que t' dich... etc.—Menció:—Me

coneix tot bon llamer... etc.—Nom de dona ne puch sé... etc.
y Puch serne de llama, canya... etc.

CARBASSAS.

Juraments d' amor.—Un senyor tonto.—Un estudiant ca-
lavera.—Xarada (des de que vaig conèixer... etc.—Tinch un

forat.—Un adroguer.—Egigramas.—Endevinalla (no hi ha
ningú en lo mon... etc.)—Als ulls de una ingrata.—A Roseta.

—Zels (2).—Las críticas del Suis.—Quetelenistes.—A Jose-
fa (3).—Rifas.—Los autors de pega.—Uns quants quentos

(tal com me 'ls contaren te 'ls conto) (4).—Recordas.—Son-
et (á un pintor... etc.)—A conchita.—Endevinalla (ó tinch

plumas, pels ó llana... etc.)
Lo que 's fa públic pera satisfacció dels interessats.

Lo Secretari.

(1) La última no, senyor Liest, perque no es de vosté, regiri
«La Campana de Gracia» y ho veura firmat ab Gestus.

(2) Vosté, senyor Ricardo Fontseré, te molta barra de copiar
lo del Senyor Guimera insertat en «lo llibre del amor» del any

passat.

(3) Si escribis mes curtet l'hi posaríam mes cosas.

(4) Los va enviar per nosaltres ó per «Lo Niu guerrero»?
Estem en dubte perque ells ofereixen un premi á Uns quants

quentos de Mataró, com son los de vosté.

S' ADMETEN ANUNCIS

Á POCH PREU.

LLIBRERÍA, PAPERERIA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE

M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 5.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

MILLOR QUE TOTOS LAS CONEGUDAS!

No oxida las plomas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totes classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LOS BESOS MALDITOS, per H. de Koch.	4
LAS MUGERES Y SUS NOMBRES — ELLAS.	6
FULLAS SECAS (poesías de D. S. Alsina).	2
VENUS RETOZONA.	4
MEL Y FEL (poesías de D. Joaquim Riera y Bertran).	6
BROTS (14 poesías y 25 fábulas satíricas) de D. Joseph Verdú (Gestus).	4
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	5
CATECISMO de los Maquinistas y fogoners.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	

Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Ame-
ricana, Moda, Correo

Y aquet periodich.

Secretaría: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Thomás Gorchs, Cárme, 38.